

betale 15 mill. kr. til statskassen, mod at de ydelser, som blev pålagt de enkelte rederier, blev fradragsberettigede i disses skattepligtige indkomst.

Under hensyn til den pågældende ydelses karakter og til dens sammenhæng med de for andre erhverv truffne ordninger med samme formål gik man under forhandlingerne med rederierne fra begge sider ud fra, at rederierne skulle have ret til at fradrage ydelsen ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst. Det har herefter været overvejet, om rederierne ville være berettigede hertil allerede i kraft af forholdets natur, eller om særlig hjemmel hertil burde tilvejebringes, og dette spørgsmål har nu været optaget til fornyet, nøjere undersøgelse og overvejelse.

Med hensyn til ydelsens karakter skal det fremhæves, at ydelsen ikke vil kunne anses for frivillig som en art gave fra rederierne. Efter forhandlingerne med rederierne — der blev ført samtidig med forhandlinger med andre erhverv — kunne der for rederierne ikke være tvivl om, at det var hensigten at pålægge dem under en eller anden form at bidrage til stabiliseringen af pristallet, og ydelsen må derfor betragtes under samme synspunkt, som hvis den ved en statsakt formelt var blevet pålagt rederierne.

Den med rederierne truffne aftale må altså ses i sammenhæng med de ordninger, der samtidig blev truffet for andre erhvervs vedkommende. Ved disse ordninger påtog disse erhverv sig forpligtelser, som efter deres art direkte påvirkede de pågældende erhvervsdrivendes indtjening og dermed deres skattepligtige indkomst. En ordning af tilsvarende art var også på tale for rederiernes vedkommende, men af særlige grunde fik den for rederierne truffne ordning den form, at de påtog sig at præstere et samlet beløb, som af Dansk Dampskibsrederiforening skulle fordeles på de enkelte rederier. Denne forskel i formen for bidragsydelsen synes ikke at kunne motivere, at skibsfarten skattemæssigt stilles ugunstigere end de andre erhverv.

Det skal derhos oplyses, at en ydelse i samme form som den her omhandlede har været præsteret af dansk skibsfart under den første verdenskrig, idet det ved lov nr. 161 af 12. maj 1916 blev fastsat, at skibsfarten — samtlige danske rederier eller andre danske erhvervsvirksomheder, som driver skibsfart — skulle tilsvare et beløb på 11 040 000 kr. som bidrag til landets nødvendigste tilførsler. Reglerne om fordelingen af det nævnte beløb mellem de enkelte rederier blev fastsat ved kgl. anordning af 3. juli 1916.

Det fremgår af forhandlingerne på rigsdagen, at beløbet fremkom som led i et af rederierne overfor regeringen fremsat tilbud om en ordning, som derefter blev lovfæstet ved den nævnte lov.

Man har undersøgt, hvorvidt rederierne i sin tid blev anset for berettiget til at fradrag deres andel i det nævnte beløb ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst.

Loven indeholder ingen bestemmelser herom, og spørgsmålet ses heller ikke at have været berørt under lovens behandling på rigsdagen. I indenrigsministeriet, hvor lovforslaget blev udformet, ses der ikke at være blevet taget stilling til spørgsmålet, ej heller i finansministeriet (skattedepartementet). Det er imidlertid blevet konstateret ved en undersøgelse af enkelte tilfældigt valgte rederiers ansættelser for de pågældende skatteår, at ydelserne er blevet fradraget ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, og at der ikke er rejst indsigelse herimod. Man må herefter gå ud fra, at spørgsmålet om retten til at fradrage den ommeldte ydelse ikke dengang gav anledning til tvivl, og at retten er anset at tilkomme rederierne i kraft af forholdets natur.

Under hensyn til det foran anførte mener jeg nu at måtte anse det for ufornuddent, at der tilvejebringes særlig hjemmel for rederiernes adgang til, i overensstemmelse med den truffne aftale, at fradrage den dem pålagte ydelse på ialt 15 mill. kr. ved deres indkomstopgørelse, og jeg tilbagekalder herefter det i skrivelsen af 10. december 1951 anførte forslag til tekstanmærkning herom (nr. 4).

THORKIL KRISTENSEN.

Poul Plate.